

NETFLIX

INSPIRADA EN LA
SÈRIE DE NETFLIX
THE EMPRESS

L'EMPERADRIU

GIGI GRIFFIS

Columna

GIGI GRIFFIS

L'EMPERADRIU

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE EMPRESS*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2022
THE EMPRESS ©/™ NETFLIX 2022. UTILITZAT AMB PERMÍS.
INSPIRADA EN LA SÈRIE DE NETFLIX CREADA PER KATHARINA EYSEN
© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2022
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2964-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 16.000-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnnaedicions.cat

OCELL © VAL_IVA / ADOBE STOCK
GRAVAT DEL GANIVET © CHANNARONGSDS / ADOBE STOCK
GRAVAT BOTÀNIC © OLGAKORNEEVA / ADOBE STOCK

L'Emperadriu és una obra de ficció inspirada en fets històrics. A part dels personatges coneguts, els fets històrics i llocs reals que hi apareixen, l'ús dels quals no canvia el caràcter fictici de l'obra, els altres noms, personatges, llocs, diàlegs i incidents s'utilitzen en un context de ficció.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La mare de l'Elisabet estava esverada i furiosa, un vendaval de faldilles i *schnapps*, envestint per tota la casa i fent prou soroll per despertar els morts.

—Sissí!

L'Elisabet detestava aquest sobrenom, i la seva mare ho sabia. Era un nom infantil i l'excusa de la seva mare per tractar-la com a una nena.

—On ets, Sissí? —La veu de la mare era més a prop.

L'Elisabet estava amagada darrere una elegant cortina blau cel que anava del sostre a terra. La cortina feia joc amb les butaques flonges de la sala on s'amagava, que al seu torn feien joc amb l'exquisida fusta de noguera del terra, que feia joc amb els gustos desmesurats de la seva mare. La resta de la casa era semblant: arcs i portes blau clar, vànoves dels tons de les gemmes, terres de fusta càlida amb catifes, tot amb remolins de flors o enfiladisses enroscades.

L'Spatz, la germana de vuit anys de l'Elisabet, es va esmunyir amb ella darrere de la cortina amb un posat conspirador. L'Elisabet va mirar la seva germaneta apu-

jant i abaixant les celles i es va posar un dit als llavis. Però no calia dir a l'Spatz que estigués callada. Ja coneixia el joc d'amagar-se de la mare. El coneixien tots. L'Helena era l'única que s'havia tornat molt seriosa últimament i ja no jugava.

El pensament va fer que l'Elisabet tanqués els ulls involuntàriament. La seva germana l'havia renyat tot just el dia abans dient-li que havia de madurar.

—Sembles la nostra tutora —havia contestat l'Elisabet, incapaç de dissimular la desil·lusió.

I l'Helena s'havia estat mig dia sense dirigir-li la paraula.

—Si... ssí! —va tornar a cridar la mare, pronunciant cada síl·laba del seu nom separadament com si així la pogués arrossegar fora de l'amagatall.

L'Elisabet sabia que la mare li volia fer alguna cosa als cabells. Es podia imaginar les següents dues hores de la seva vida: Estigues quieta, Sissí! No et belluguis, Sissí! Deixa que t'estirem el cap en totes direccions i et punxem amb agulles, Sissí! No n'hi havia mai prou, ni quan intentava fer el que volia la mare. Cada respiració era rebuda amb impaciència. Cada ganyota involuntària amb una queixa. L'Elisabet s'hi havia esforçat —s'hi havia esforçat de debò—, l'última vegada que havia vingut un duc de visita per parlar d'un prometatge, però, al final, havia acabat de la mateixa manera: la indignació de la seva mare i la fugida del duc.

Avui preferia amagar-se.

Amb el dit gros, l'Elisabet va fregar la roba gruixuda i sedosa de la cortina, una brisa que entrava per la finestra li feia pessigolles al clatell. Les tres germanes havien sortit per aquella finestra moltes vegades jugant a cuït i amagar, i sempre que necessitaven fugir ràpidament. Però ara que

l'Helena havia perdut el gust per l'aventura, l'Elisabet s'imaginava que no es rebaixaria a baixar per l'enreixat i saltar a la gespa. Ara que se suposava que es casaria amb l'emperador.

Per l'Elisabet era pitjor que això, perquè l'Helena no sols no viuria aventures i hauria de mantenir les distàncies, sinó que se n'aniria. Casar-se amb l'emperador significava anar a viure a Viena. I deixar sola l'Elisabet amb...

—On ets? —La pregunta de la seva mare va anar seguida d'un so desesperat, gairebé animal, i va ser tan alarmanant, tan proper, que l'Elisabet es va sobresaltar i l'Spatz es va tapar la boca amb la mà per sufocar una rialla. La mare havia entrat a la sala sense que la sentissin, una gesta per a ella, que normalment feia molt soroll en trepitjar.

L'Elisabet es va refer, va picar l'ullet a la seva germana.

—Per l'amor de Déu, Sissí! El duc està a punt d'arribar!

El duc. La gran esperança de la mare per al futur de l'Elisabet i un dels éssers humans vius més pomposos. La mare esperava que es declarés avui; l'Elisabet esperava que caigués del cavall de camí cap allà.

Uns altres passos van entrar apressats a la sala. Una criada, sens dubte. L'Helena ja no es rebaixaria a córrer.

—Encara no està vestida? No pot ser! —va dir la mare.

L'Elisabet es va desesperar. A punt d'arribar era una exageració. Faltaven hores perquè vingués el duc. Va somriure a l'Spatz alçant una cella. Cap de les dues estava vestida: totes dues anaven amb camises de dormir blanques, descalces, amb els cabells despentinats i sense raspallar.

Envalentides, les germanes van espiar entre les cortines. La criada subjectava el vestit que es posaria l'Elisa-

bet aquell dia: ple de volants i glamurós, adornat amb llaços, però rígid i emmidonat, i amb una cotilla tan estreta que semblava que es pogués aguantar sol. Potser aquesta era la solució al seu tràngol del dia: el vestit podia fer el paper de l'Elisabet. Dubtava que el príncep s'adonés que no tenia una dona de debò al davant. De fet, li podia semblar una millora.

Van mirar com la mare s'agafava teatralment un costat i es repenjava en la pobra criada sobrecarregada, que feia esforços per aguantar-la a ella i al vestit amb vida pròpia.

Malgrat els nervis, la mare estava impecable, com sempre, amb un vestit d'un to verd fosc amb un escot baix i les mànigues bufades. Un collaret floral atreia l'atenció cap a un coll delicat i una estructura òssia perfecta. Els cabells de la mare eren del color de la mel i les seves faccions eren elegants, un contrast intens amb els tirabuixons foscos i les cares alegres de l'Elisabet i l'Spatz. L'Helena, en canvi, havia heretat els tons daurats i la gràcia en els moviments de la mare, i ara també havia adoptat la correcció que convenia.

Pressentint que la mare es podia girar en qualsevol moment i enxampar-les, l'Elisabet i l'Spatz es van amagar ràpidament darrere la cortina. I mentre les dones se n'anaven a conversar a una altra habitació, l'Elisabet va imitar la mare agafant-se fort un costat.

—Estic destrossada per dins, i tot per aquesta nena! Porta'm uns *schnapps*!

L'Spatz va riure tapant-se la boca.

Al lluny, sentien la veu estrident de la mare, aquesta vegada adreçada a l'Helena, que devia haver triat aquell moment malaurat per sortir de la seva habitació.

—No permetré que surti malament... una altra vegada i a l'últim moment.

Però és que aquell era el problema; el duc era una mala elecció des del primer moment, les seves atencions no eren ben rebudes des de l'instant que va entrar per la porta. Però per molt educadament que ho expliqués l'Elisabet, no l'escoltava ningú.

L'Spatz va mirar encuriosida la seva germana.

—La mare diu que el duc se't vol declarar.

—Doncs que es declari tant com vulgui —va respondre l'Elisabet, inclinant-se confidencialment—. Perquè no el vull.

Va somriure tristament i va esvalotar els cabells castanys ja despentinats de l'Spatz. S'assemblava a l'Elisabet a la seva edat: el nas aguilenc, la pell clara, les galtes rosades de pura picardia. L'única diferència era en els ulls: els de l'Elisabet eren d'un color misteriós entre el blau i el verd; els de l'Spatz, del marró fosc líquid de la terra d'un bosc després de la pluja.

—Però per què no?

L'Elisabet va donar un copet amb el dit a la seva germana.

—Que no has vist com es vesteix? —va xiuxiuejar amb un horror fingit.

En la primera ocasió que s'havien vist, durant un sopar molt incòmode, el duc portava un coll tan ple de plecs que el feia semblar un gall dindi. És clar que encara va ser pitjor que parlés sense aturador de si mateix durant tot el sopar i després posés una mà dominant sobre el genoll de l'Elisabet per sota la taula. Però això no calia que l'Spatz ho sabés. Per a la petita duquessa la vestimenta seria el més memorable.

L'Spatz va bufar exasperada només de pensar-hi.

Després, més seriosament, l'Elisabet va apartar uns cabells de la cara de la seva germana.

—No l'estimo, i vull prendre les meves pròpies decisions.

L'Spatz va assentir sincerament, però abans que pogués fer cap altra pregunta el soroll delator d'un carruatge va ressonar a l'entrada de grava i es va introduir per la finestra oberta. L'Elisabet va alçar les celles amb sorpresa. Es pensava que els gemecs d'«està a punt d'arribar» de la seva mare eren una hipèrbole. Com sempre. Però el duc havia arribat i baixava del carruatge. L'Elisabet en podia veure llambregades a través dels arbres entre la finestra i el passeig. El seu suposat enamorat: la pell pàl·lida, el bigoti enroscat, la ridícula expressió de satisfacció en un home vestit amb més plomes de les que l'Elisabet havia vist mai. El va observar fins que va desaparèixer per la cantonada de la casa.

L'Elisabet es va girar, va agafar la carona de la seva germana i es va inclinar per mirar-la directament als ulls.

—Vull un home que em sadolli l'ànima. Ho entens?

L'Spatz va assentir, després va negar amb el cap i va riure.

—També ho vull per a tu... algun dia. —L'Elisabet va fer un petó al front a la seva germana; la pell de l'Spatz, càlida i seca, i aromatitzada amb la mel i el te amb què estaven fets els seus sabons.

—Sissí! —La veu de la mare tornava a sonar més propera. Massa propera.

Abans que la seva mare la trobés i la fes desfil·lar cap al seu destí, l'Elisabet es va aixecar les faldilles, va pujar a l'ampit de la finestra i va saltar a l'herba, humida de rosada.

Quan girava dissimuladament la cantonada de la casa, va sentir que la mare tornava a xisclar.

—On és?

I l'Spatz, pobrissona, va contestar seriosament:

—Ha dit que volia un home que sadollés la seva ànima.

Sí, germaneta. L'Elisabet tindria un gran amor o no tindria cap home. Era el límit que s'havia imposat i no el pensava travessar.